1

На лісу вечоровому тканні
стих силует обителі святої.
Безслідно зник,

однак узори хвої

схитнув аж у криничній глибині,

і холодом війнуло… І не тим,
що пробирає до кісток і свище.
Узори сплутались на дні,

а вище

влітає сойка в полонинський дим

й не вилітає…

Але знов летить.

Здіймайся, пташко, над верхів'я хворе.
Старі, безцінні, оплутані узори
зітри крильми з лісів, громів, століть.

Хай дим тебе морочить і п'янить —
здіймайся, пташко, над верхів'я хворе!
Лети на Чорний Ліс! Це ваші гори.
Це наша мить —

одна проклята мить.

2

У неба на краю

ти склала крила

і пташкою упала з вишини
йому до ніг.

Бо ти його любила.

І ти собі сказала:

"Зупини!"

Не зупинили роки непролазні,
не спинить блазня і тільце твоє.
І першими затрублять завтра блазні
у неба на краю. Він є. Він є.